

Bilag til bet. o. f.t. finanslov for 1981

Kontorchefer, afdelingschefer og departementschefer er som tjenestemænd i lønramme 36, 38 og 39/40 omfattet af reglerne om godtgørelse for merarbejde. For ansatte i chefstillinger – herunder de nævnte – gælder skærpede regler med hensyn til kravet om, at merarbejdet skal have været af væsentligt omfang for at udløse godtgørelse.

Såfremt betingelserne for godtgørelse er til stede, fastsættes godtgørelsen af det ministerium, under hvis ressort den pågældende er ansat. Såfremt tjenestefrihed ikke kan ydes, godtgøres merarbejdet med betaling, hvis størrelse fastsættes under hensyn til merarbejdets omfang og den ansattes lønmæssige placering. Finansministeriet har som vejledende retningslinier for tjenestemænd m. fl. udtalt, at betalingen pr. merarbejdstime bør fastsættes til den pågældendes kvotatimeløn med tillæg af 50 pct., medmindre der kan gives godtgørelse i form af tjenestefrihed, i hvilket tilfælde der gives et tillæg i tid på 33 1/3 pct.

Finanslovsforslagets merarbejdskonti giver ikke grundlag for en udspecificering af vederlag til de 3 nævnte stillingskategorier, men det kan oplyses, at en i 1977 foranstaltet undersøgelse viste følgende beløb for finansåret 1976-77:

Kontorchefer	2.170.455 kr.
Afdelingschefer	398.712 kr.
Departementschefer	178.000 kr.

Spørgsmål 13:

»Har lønnings- og pensionsdepartementet mulighed for og ret til at gå ind i en vurdering af produktionsnormer i de enkelte ministerier og styrelser? Vil der i benægtende fald ikke være behov for en sådan adgang, jfr. sagen om postterminalen i København?«

Svar:

I lønnings- og pensionsloven af 1958, § 30, var fastsat et generelt forbud for tjenestemænd mod at oppebære godtgørelse i akkord for det arbejde, for hvilket lønningen var vederlag. Dette forbud er ikke gentaget i tjenestemandsløven af 1969. Det vil herefter principielt være muligt såvel på tjenestemandss- som på overenskomstområdet at anvende produktionsnormer i driften.

I det omfang der i forbindelse med anvendelsen af produktionsnormer sker fravigelse af gældende aftaler og overenskomster om løn- og arbejdsforhold, forudsættes sådanne fravigelser forelagt finansministeriet til godkendelse.

I øvrigt henhører det under vedkommende ministers kompetence og ansvar at fastsætte grundlaget for beregningen af den arbejdsydelse, det skal påhvile de ansatte at præstere inden for den aftalte arbejdstid.

Finansministeriet betragter produktionsnormer som et hjælpemiddel, der under visse omstændigheder kan bidrage til en effektivisering af arbejdet, som både styrelse og ansatte kan have fordel af. Finansministeriet vil dog ved udøvelsen af sin godkendelsesbeføjelse være negativt indstillet over for ordninger, der indebærer fravigelse af grundlæggende principper i generelle aftaler om løn- og arbejdsforhold i staten.

Det er samtidig finansministeriets opfattelse, at ministeriets mulighed for at gå ind i en vurdering af selve det materielle grundlag for produktionsnormers fastsættelse ofte vil være begrænset og normalt vil medføre behov for at konsultere særligt sagkyndige.

Spørgsmål 17:

»Hvor mange nye/gamle stillinger har rådet haft til vurdering i hvert af de seneste 3 år?«

Svar:

I årene 1978-1980 er henholdsvis 566, 1007 og 2104 stillinger gjort til genstand for vurdering. Grundlaget herfor har – som forudsat ved godkendelsen af stillingsvurderingssystemet – været aftaler mellem finansministeriet og hovedorganisationerne om at søge forskellige